40117
III
20073.
52

СБОРНИКЪ

УКРАИНСКИХЪ НАРОДНЫХЪ ПѢСЕНЪ

СОСТАКИЛЪ

А. РУБЕЦЪ.

СОБСТВЕННОСТЬ ИЗДАТЕЛЯ

ЦѢНА: 75 К.

BIBLIOTEKA XX CZARTORYSKICH

С. ПЕТЕРБУРГЪ У А. ЧЕРКЕСОВА.

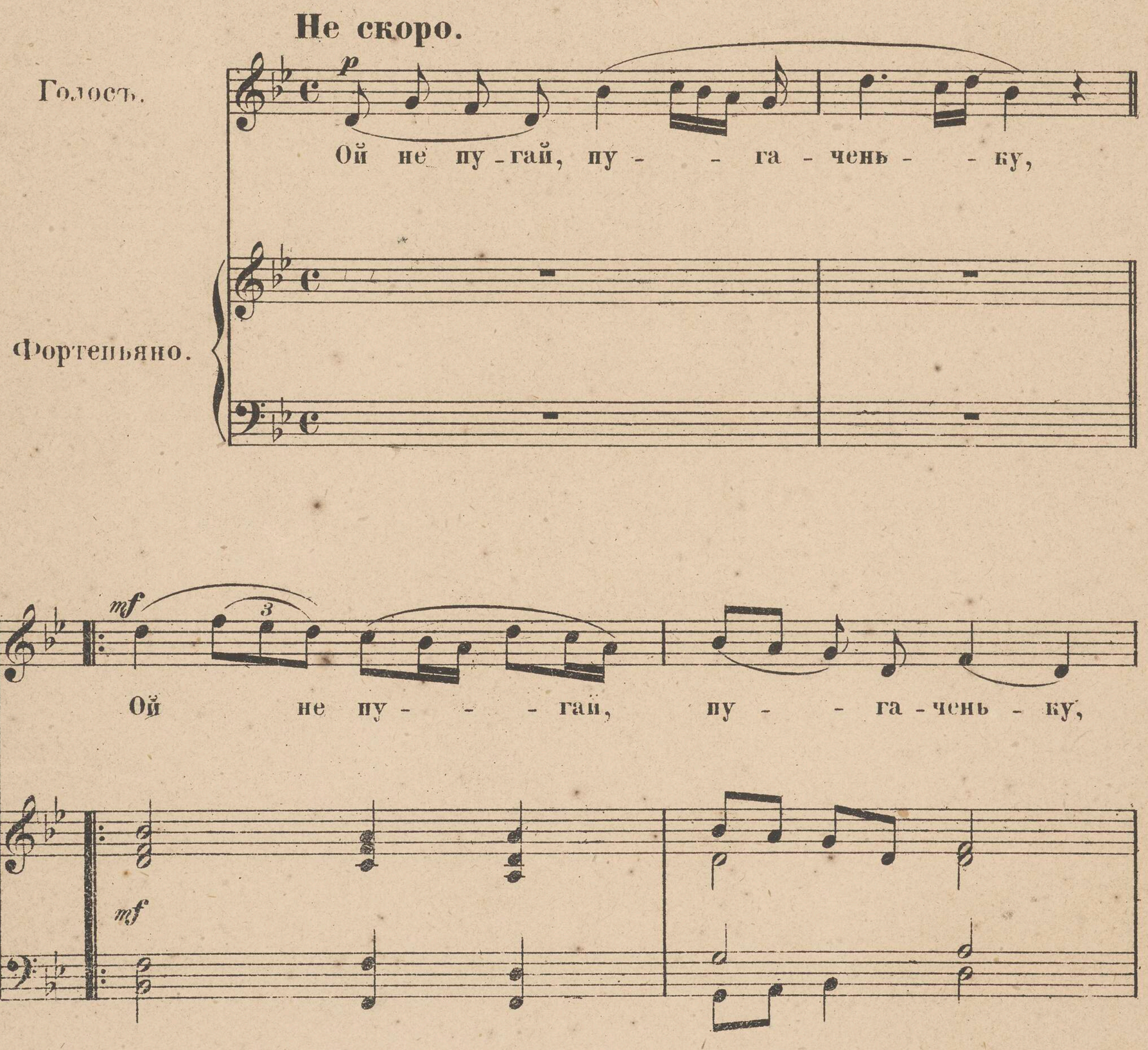
НА НЕВСКОМЪ ПРОСПЕКТѢ № 54.
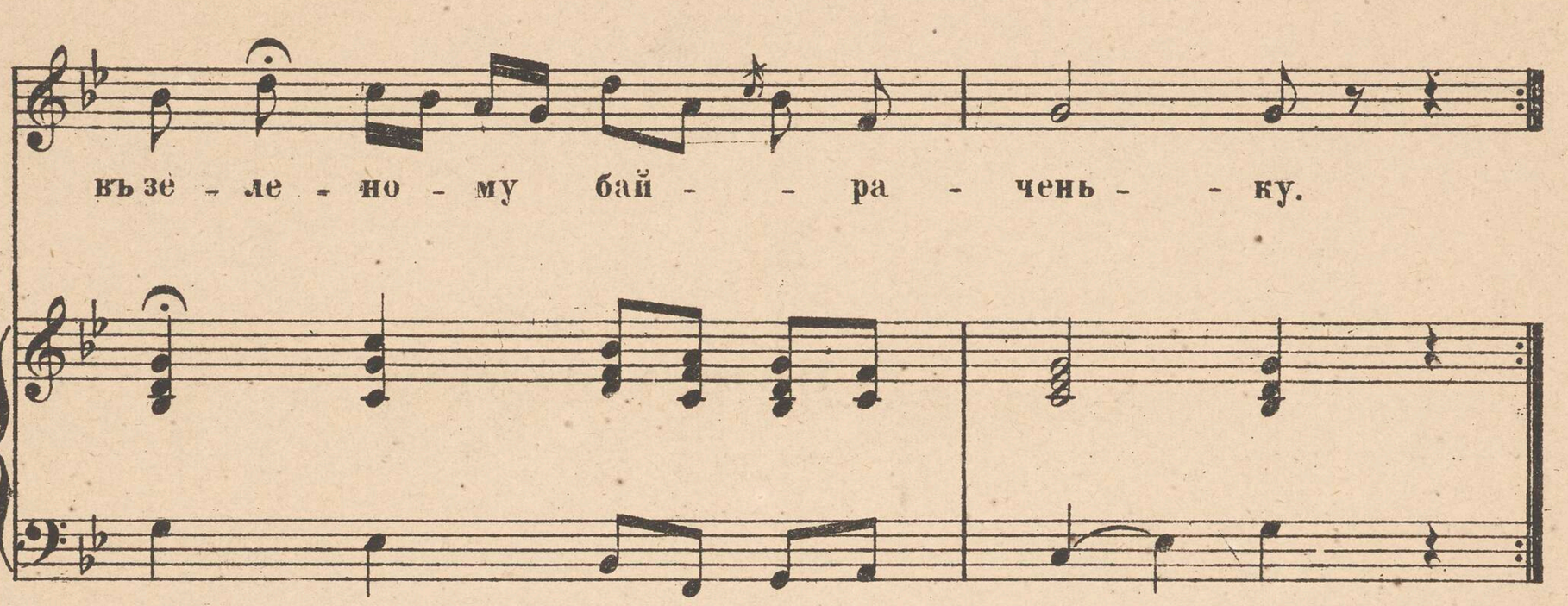
ВЫПУСКЪ 1.

1870.

1.

„ОЙ НЕ ПУГАЙ, ПУГАЧЕНЬКУ.“

Ой не пугай, пугаченьку, (2)
Въ зеленому байраченьку.
„Якъ же мині не пугати,
Що все яри, та байраки -
Нігде мині гнізда звити
И діточокъ виплодити.“
Ишла вдова долиною,
Зъ маленькою дитиною;
Сіла вдова отдихати,
Зъ малимъ синомъ розмовляти:
„Ой сину жъ мій малесенькій,
Де твій батько ріднесенькій?“
Летівъ орелъ надъ водою,
Розмовляе зъ удовою -
„Ой я твого мужа знаю,
Тречі на день одвідаю,
Імъ снідаю, обідаю,
И въ третій разъ вечеряю,
И на кудрі наступаю,
Очі зъ лоба видираю.“

2.

ВЕСНЯНКА.
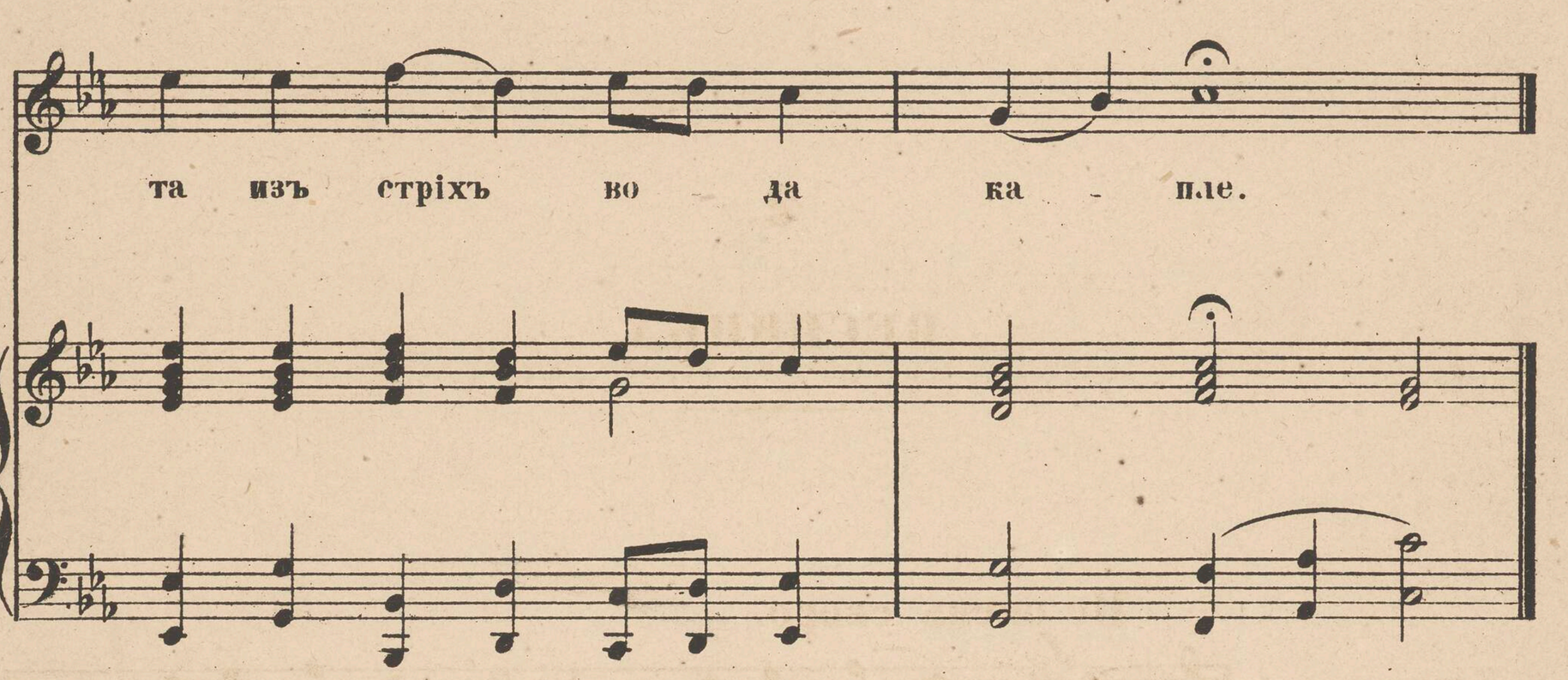
Не очень скоро.

Голосъ. *f*

А вже вес - на, а вже кра - сна,

Фортепьяно. *f*

изъ стріхъ во - да ка - пле, изъ стріхъ во - да ка - пле,

А вже весна, а вже красна,
Изъ стріхъ вода капле. (3)

Молодому козаченьку
Мандрівочка пахне.

Помандровавъ козаченько
Зъ Лубенъ до Прилуки,-

Ой плакала дівчинонька,
Здиймаючи руки.-

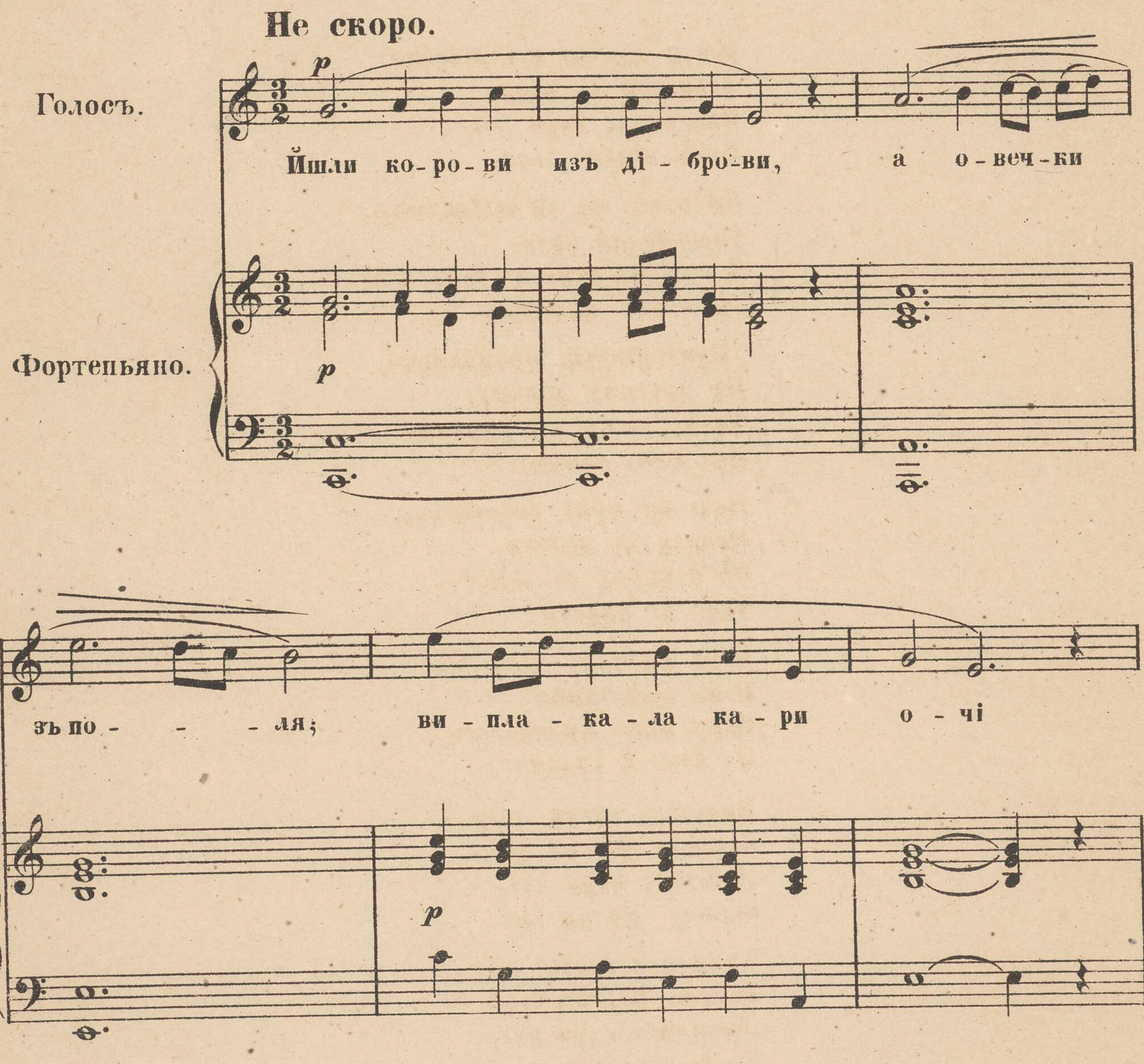
3.
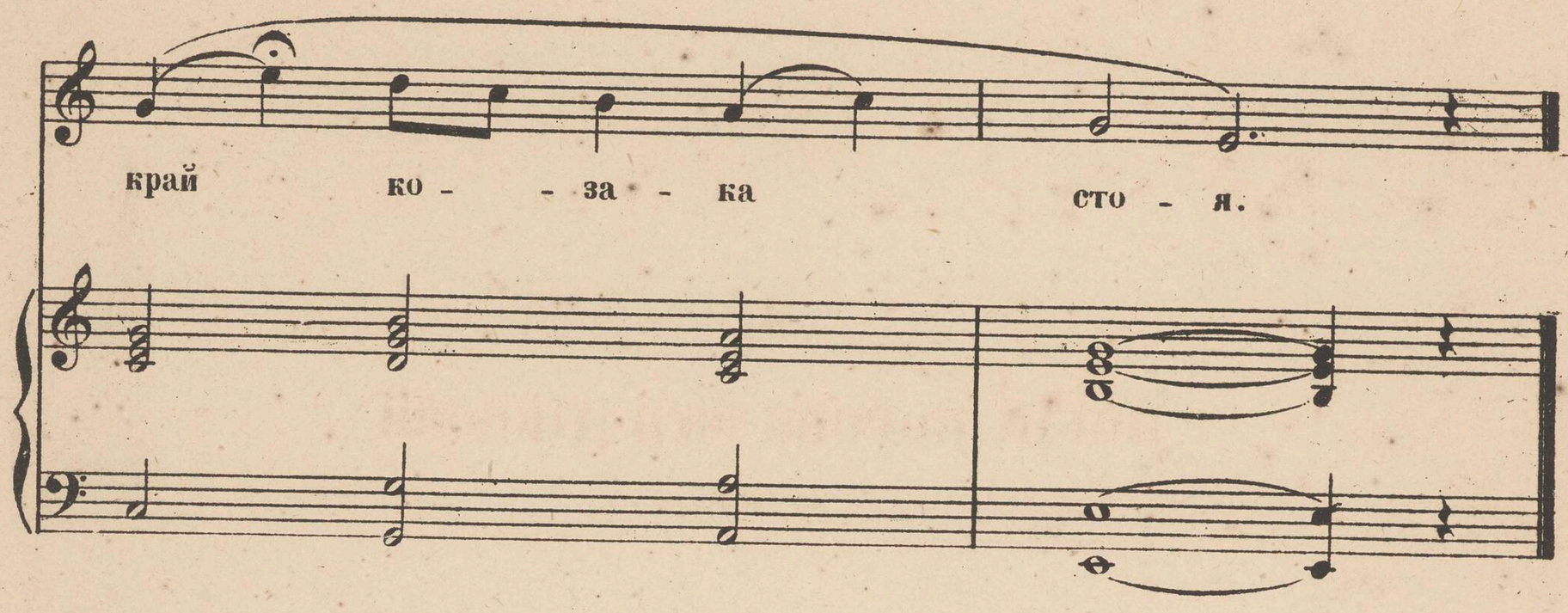
ЙШЛИ КОРОВИ ИЗЪ ДІБРОВИ.

Не скоро.

Голосъ.

Фортепьяно.

Йшли корови изъ діброви,
А овечки зъ поля;
Виплакала кари очі,
Край козака стоя.

Ой куди-жъ ти одъізжаешъ,
Сизокрилий орле,
А хто-жъ мене, та безъ тебе,
До серця пригорне.

„Пригортайся, дівчинонько,
Къ другому такому,
Та не кажи тіі правди,
Що мині самому.“

Якъ же мині, козаченьку,
Правди не казати,
Ой я вийду за ворота,
Тебе не видати.

Нема въ саду соловейка
Нема щебетання,
Нема мого миленького,
Не бере й гулянне.

Хилітеся густи лози -
Відкиль вітеръ віе;
Дивітеся кари очі -
Відкіль милий іде.

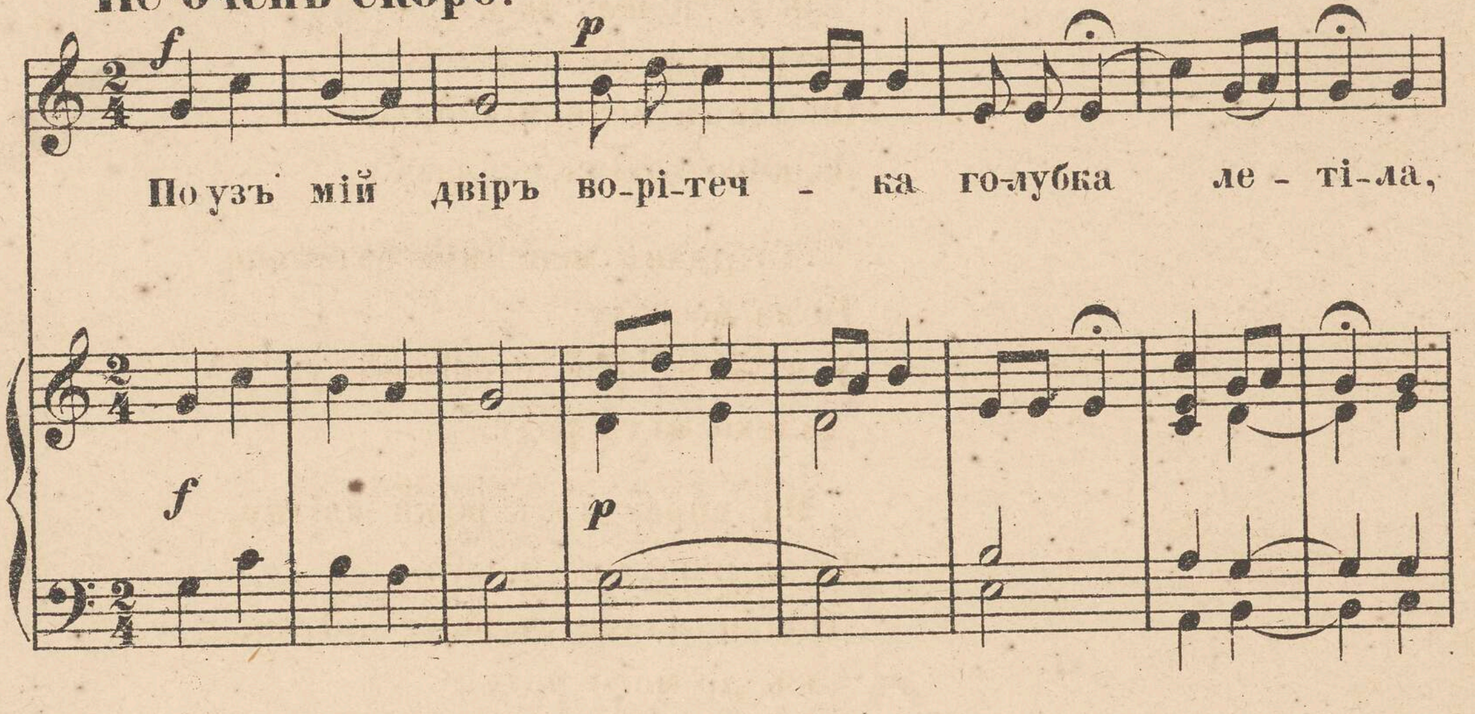
Хилилися густи лози,
Та вже й перестали;
Дивилися кари очі,
Та й плакати стали. -
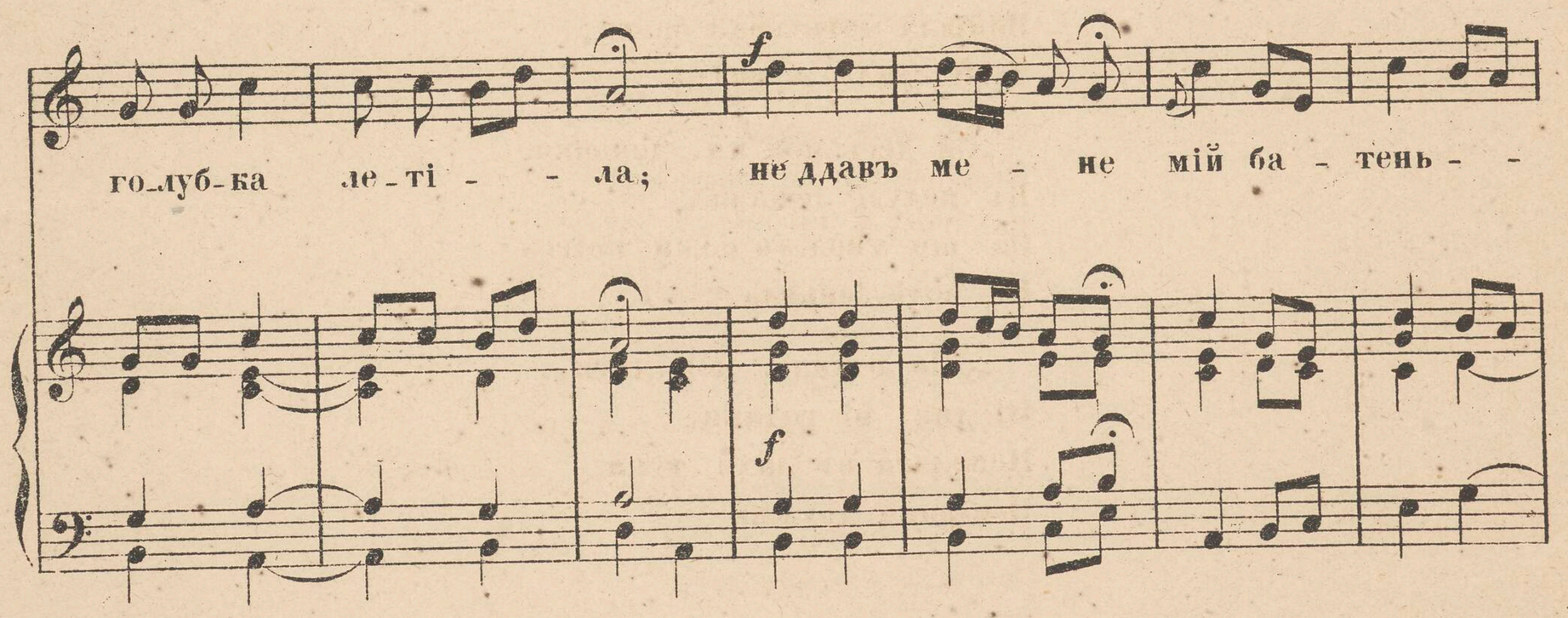
4.
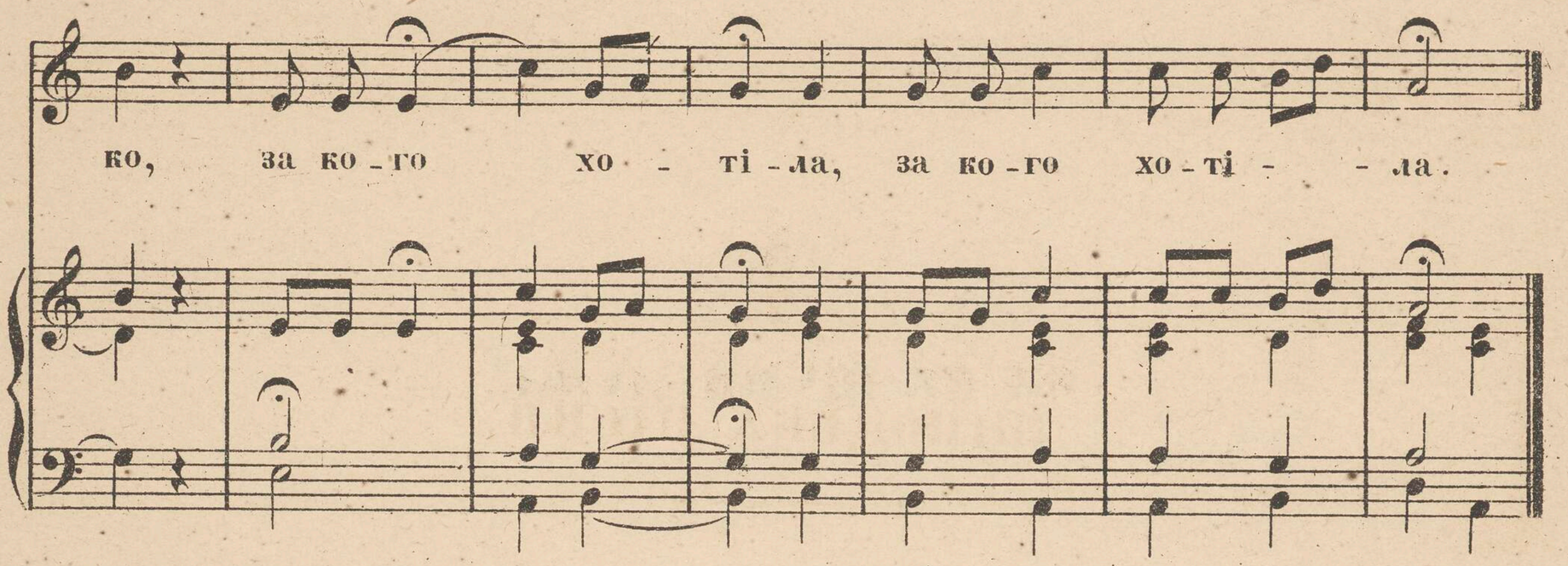
ЖІНОЦЬКА ПІСНЯ.

Не очень скоро.

Голосъ.

По-узъ мій двіръ, ворітечка
Голубка летіла. (2 раза.)
Не ддавъ мене мій батенько
За кого хотіла. (2 раза.)

Та ддавъ мене мій батенько
Та за воеводу,
У чужий край сторіноньку,
Далеко відъ роду.

Ой вирву я зъ рожи квітку,
Та й пущу на воду:
„Пливи, пливи, зъ рожи квітко,
Ажъ до мого роду.“

Плила, плила зъ рожи квітка,
Та й стала крутитця;
Вийшла мати води брати,
Та й стала журитця.

„Ой десь моя ти, донечко,
Въ недузі лежала,-
Ой що твоя зъ рожи квітка
На воді зовьяла.“

-„Не лежала, моя мати,
Ні дня, ні години,
Попалася въ лихи руки
Невірнии дружині.“

5.

ОЙ НЕ ШУМИ, ЛУЖЕ.
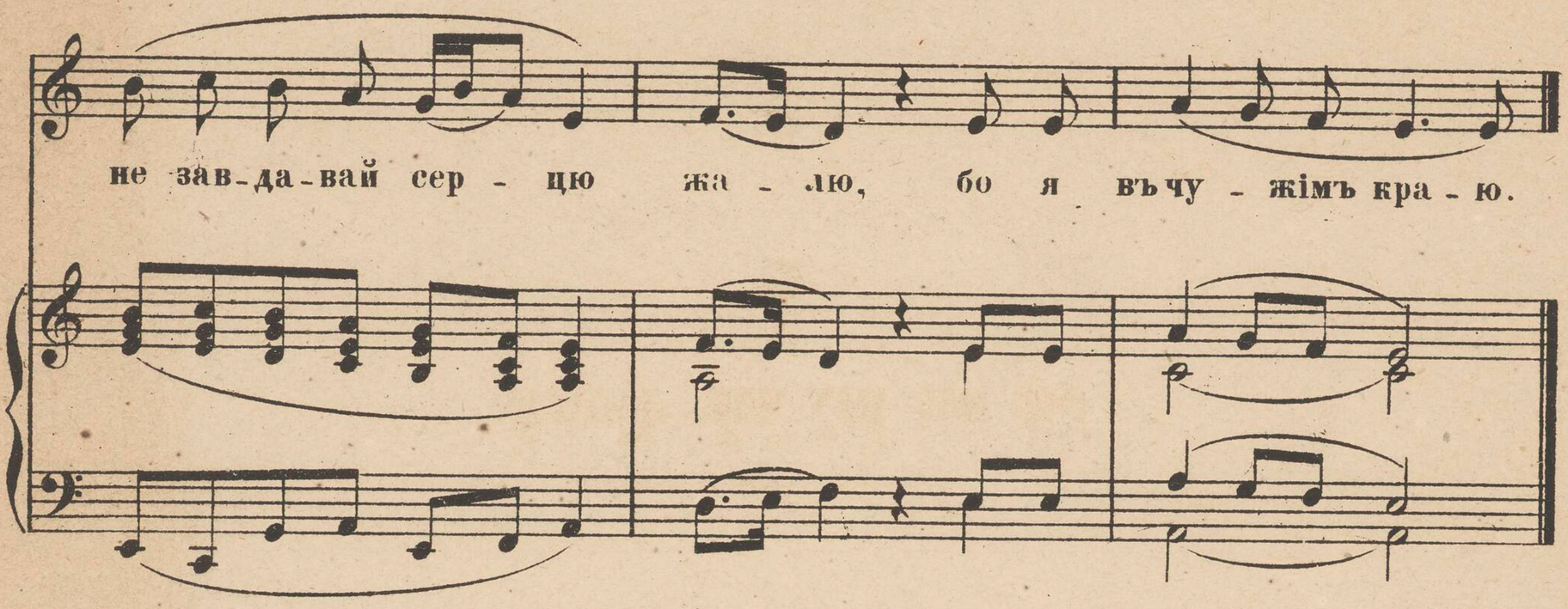
Не скоро.

Голосъ.

Фортепьяно.

Ой не шу - ми, лу - же, ді - бро - во - ю ду - же,
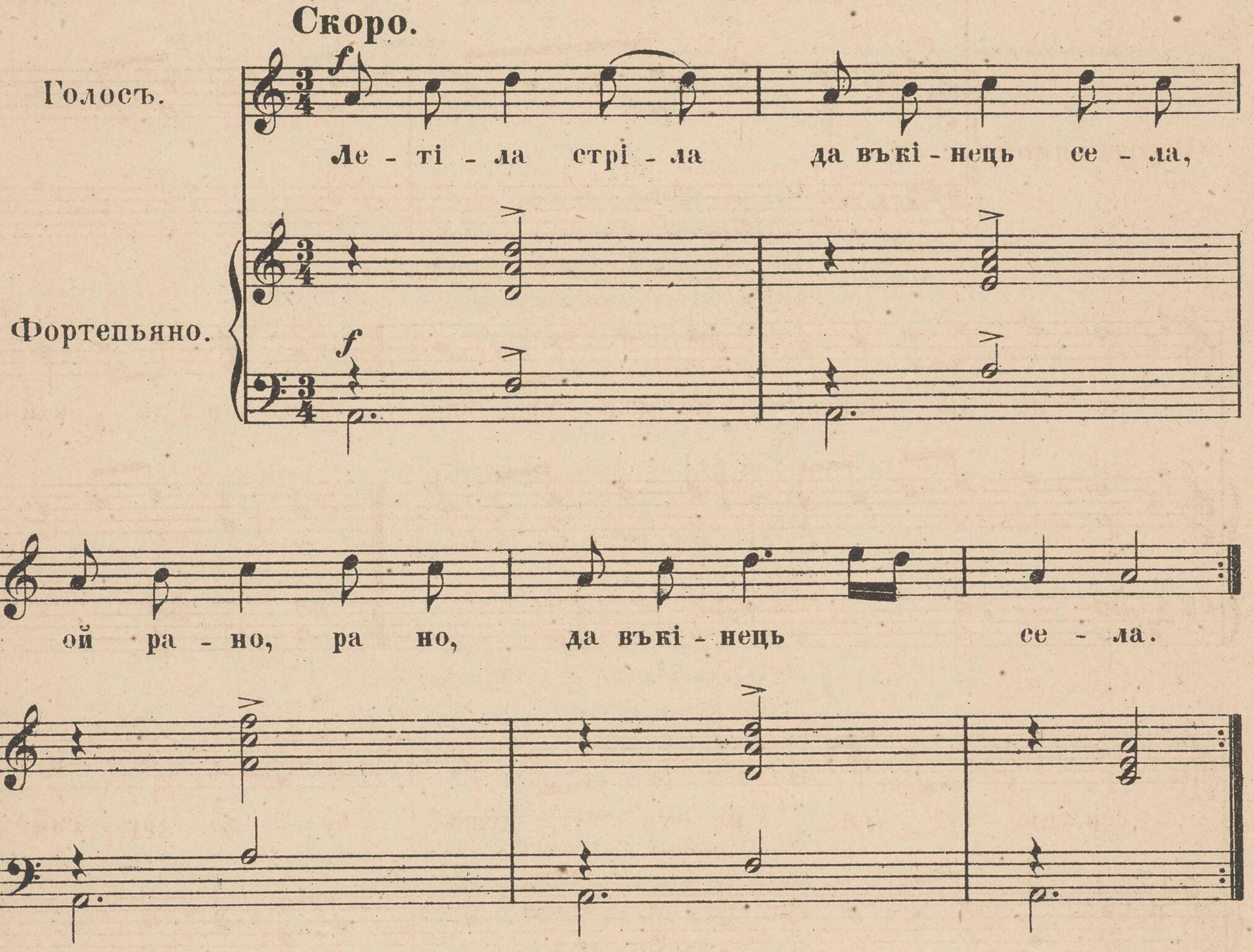
не зав да-вай сер - цю жа - лю, бо я въ чу - жімъ кра - ю,

Ой не шуми, луже,
Дібровою дуже,
Не завдавай серцю жалю,
Бо я въ чужімъ краю.
Бо я въ чужімъ краю
Марно пропадаю,
Бідна жъ моя голівонька,
Що роду не маю!
Ой я въ чужімъ краю,
Якъ на пожарині,
Ніхто жъ мене не пригорне
При лихій годині.
Ой роблю я, роблю -
Робота ні за-що,
Люде кажуть и говорять:
„Сирота ледащо!
Сирота ледащо
Не хоче робити,
Оддайможъ ми вражого сина
Въ москалі служити!“
Сирота втомився,
На тинъ похилився,-
Люде кажуть и говорять:
„Мабуть вінъ упився!“
Ой піду я, піду
На гору крутую,
Да стану я подивлюся
На річку биструю.
Ой річенько бистра!
На тебе дивлюся,
Ой піду жъ я, та у тобі
Зъ горя утоплюся!
Не топись. козаче,
Бо душу загубишъ,
Треба зъ нею вікъ прожити.
Хочъ ії й не любишъ.

6.

ЛЕТІЛА СТРІЛА.

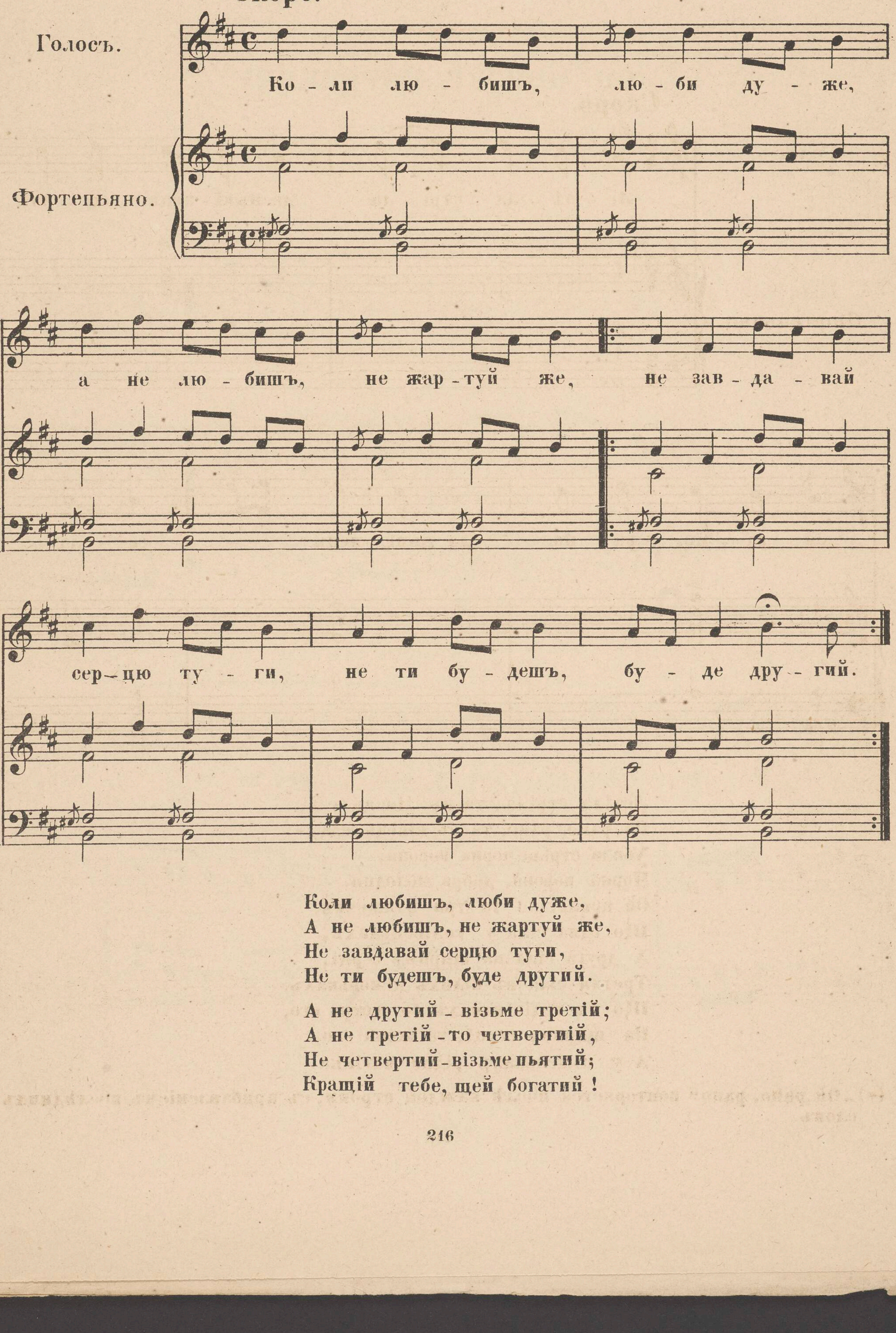
Летіла стріла, та въ кінець села,
Ой рано, рано, та въ кінець села. (*)
Убила стріла чорна ворона,
Чорна ворона, добра молодця.
Ой прилетіло та три пташечки,
Що одна сіла у голівонькахъ,
А друга сіла на щиримъ серці,
Третяя сіла въ білихъ ніженькахъ.
Що въ голівонькахъ, то сестра его,
На щиримъ серці, то жона его,
А у ніженькахъ - рідна матінка.

(*) „Ой рано, рано“ повторяется послѣ каждой строки, съ прибавленіемъ послѣднихъ словъ.

7.

КОЛИ ЛЮБИШЪ, ЛЮБИ ДУЖЕ.

Скоро.

Коли любишъ, люби дуже,
А не любишъ, не жартуй же,
Не завдавай серцю туги,
Не ти будешъ, буде другий.

А не другий - візьме третій;
А не третій - то четвертиій,
Не четвертий - візьме пьятий;
Кращій тебе, щей богатий!

8.

ОЙ МОРОЗЕ МОРОЗЕНКУ.

Не скоро.

Голосъ.
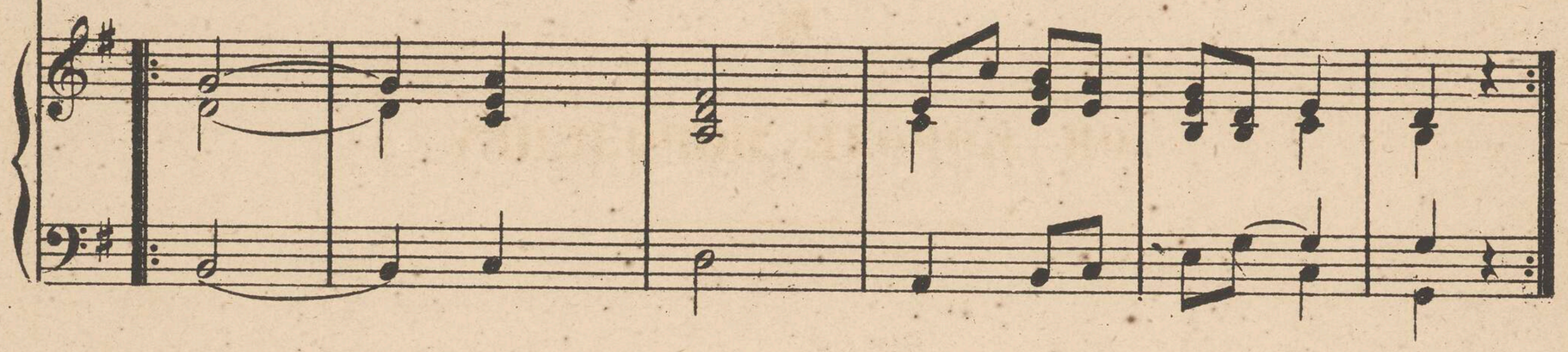
Фортепьяно.

p

Ой Мо - ро -
Не такъ та -

зе, Мо - ро - зен - ку, гей ти слав - ний ко - за - - че,
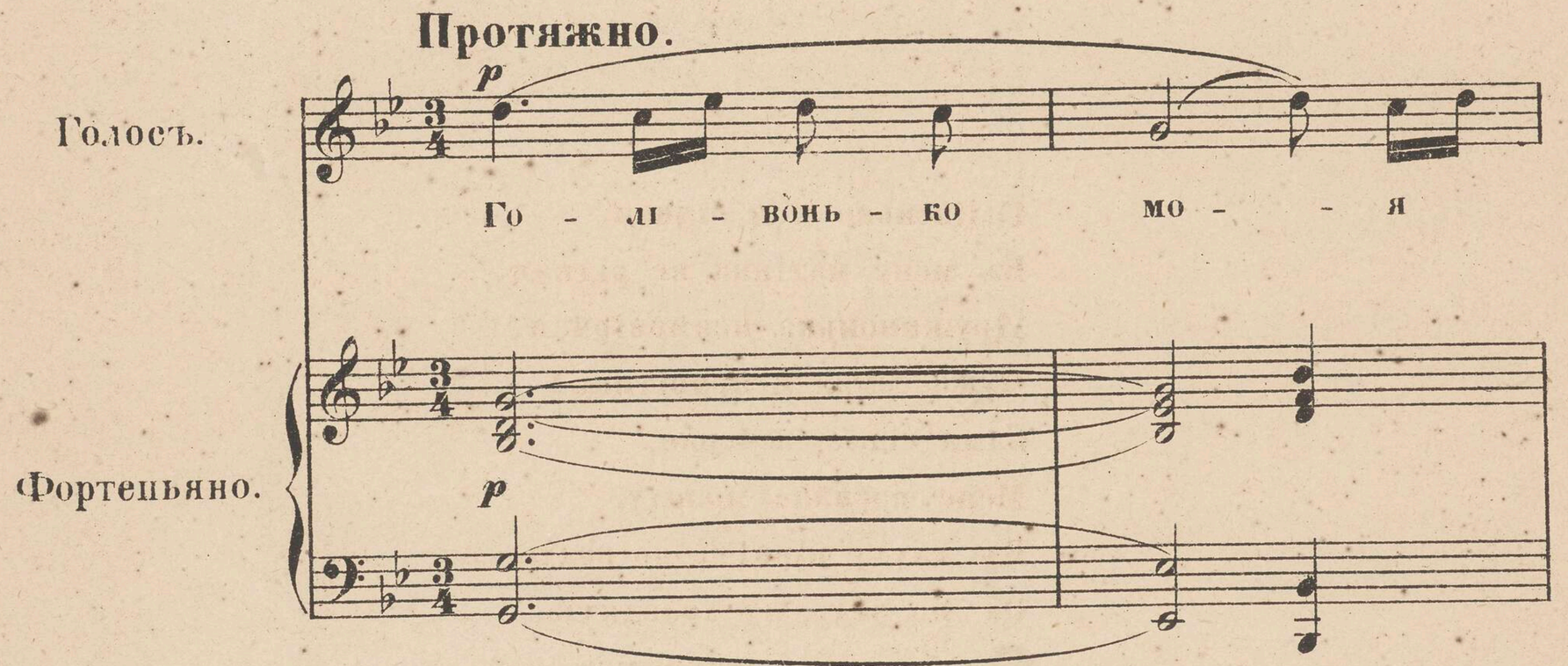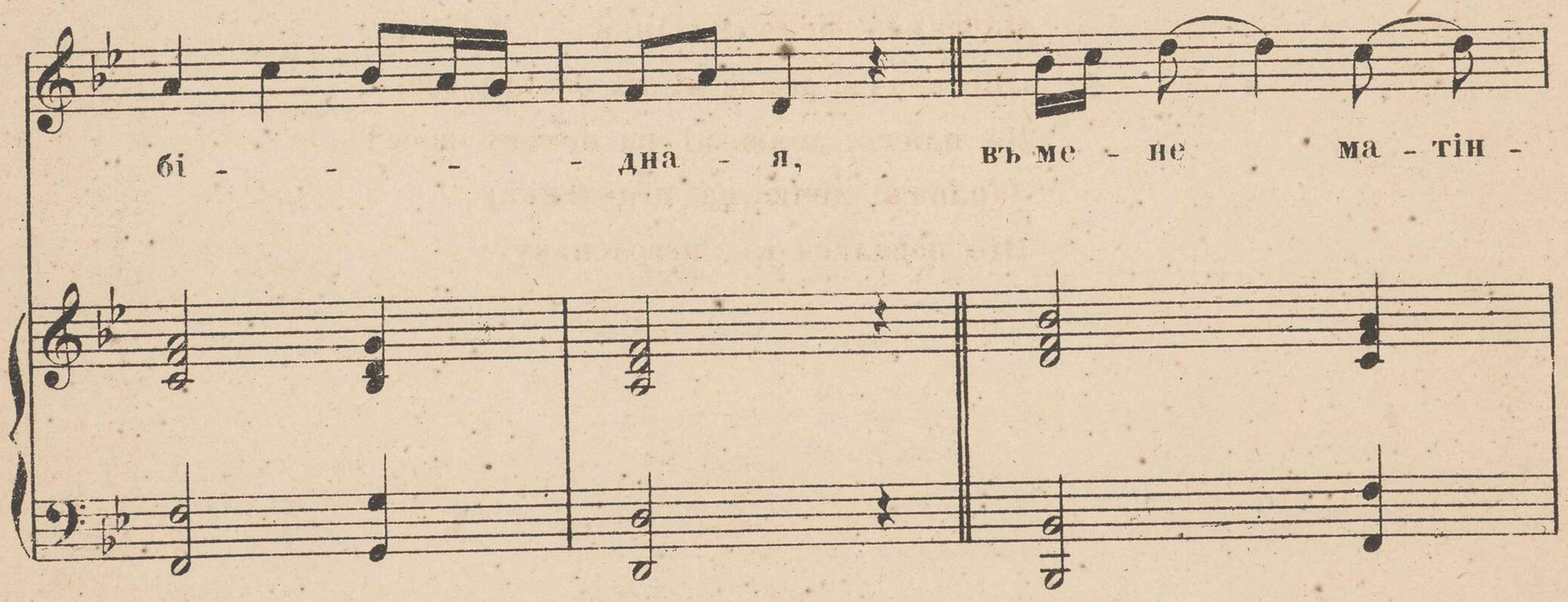

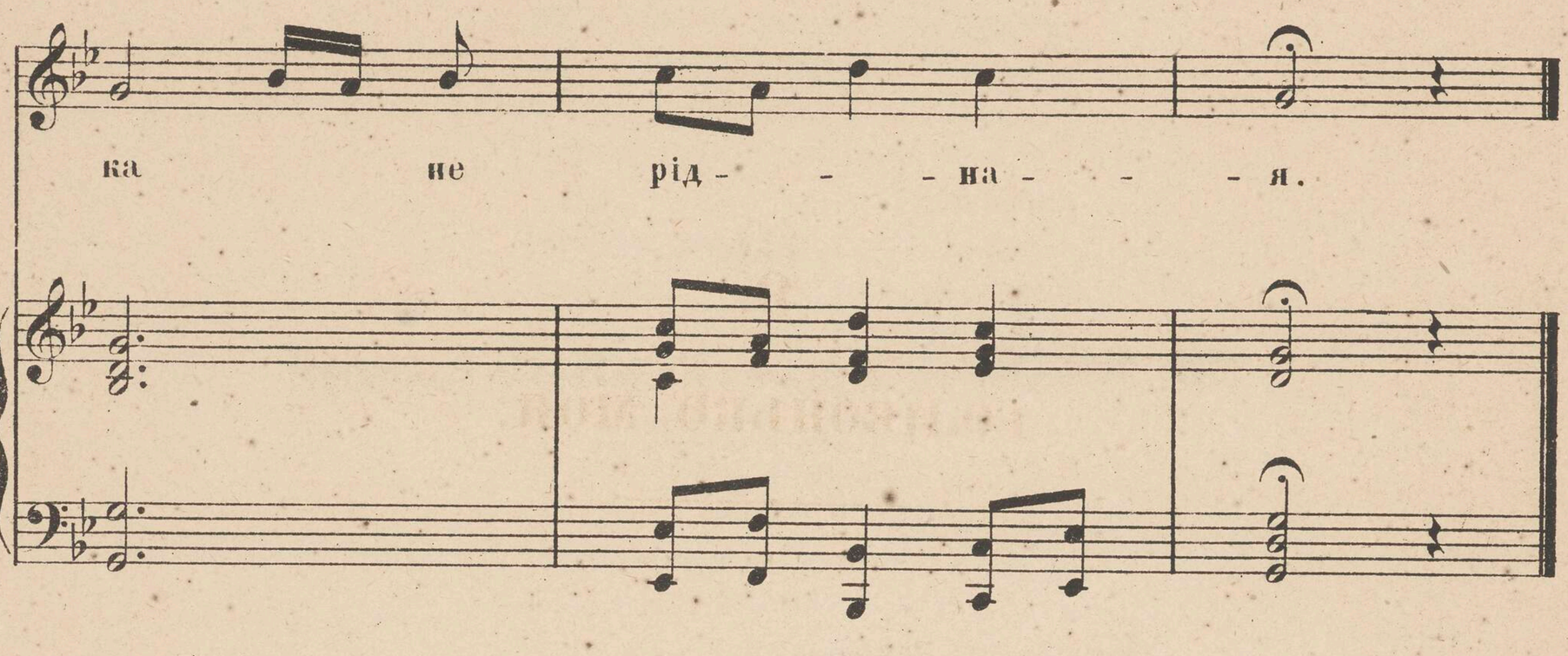
Ой Морозе, Морозенку,
Гей ти славний козаче!
За тобою, Морозенку,
Вся Украіна плаче.
Не такъ тая Украіна,
Якъ рідная мати,
Виходячи за ворота
Свого сина проважати.
– Не плачъ, не плачъ, Морозихо,
Не плачъ, не журися,
Иди зъ нами козаками
Меду-вина напийся.
„Та щось мині, мили братці,
Медъ-віно не пьетця,
Ой десь мій синъ, Морозенко,
Изъ Ордою бьетця!“
Изъ за гори, изъ за кручи
Горде військо виступае,
Попереду Морозенко
Сивимъ конемъ вигравае,
Схиливъ, склонивъ голівоньку
Своєму коню на гривоньку,
Й роспустивъ чорниі кудрі
Сивому коню до копита.
Иди, иди ти, мій коню,
Тихою стопою,
Зустрінемось изъ Ордою
За річкою, за бистрою.
А въ нашого Морозенка
Червоная стрічка,
Де проіде Морозенко,
Тамъ кровава річка.

9.

ГОЛІВОНЬКО МОЯ.

Голівонько моя бідная,
Въ мене матінка не рідная,
Дружинонька неймовірная,
Чужа семья непривітная!
Сама сідае, вечеряе,
Мене посилае молоду,
Въ глуху північъ по воду;
Ой по воду, по холодную,
Незобуту, не зодягненую,
Тільки личкомъ підперезаную.
Ой ишла я черезъ батьківъ двіръ -
Побачила мене матінка.
„Не плачъ, доню, ні на батька свого,
Не плачъ, доню, ні на неньку свою!
Заплачъ, доню, на недоленьку,
Що попалася въ неволеньку.“
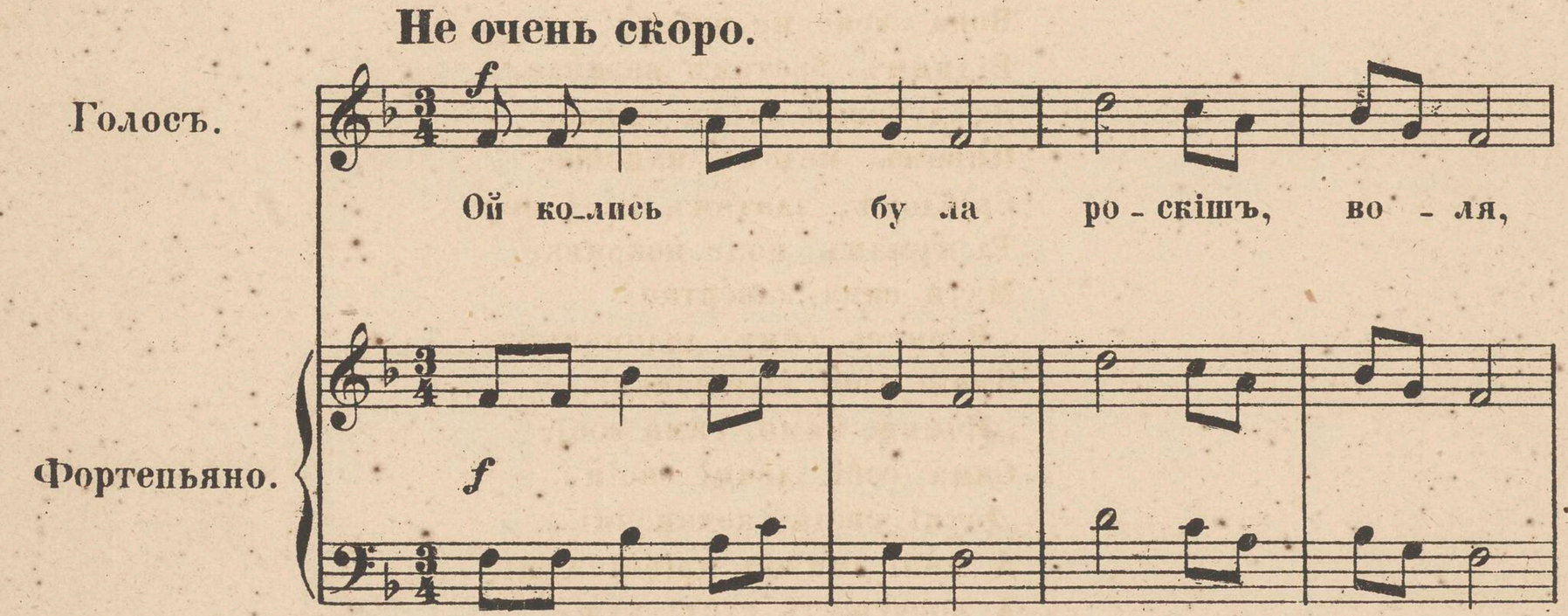
10.

ОЙ КОЛИСЬ БУЛА РОСКІШЪ, ВОЛЯ

Не очень скоро.

Голосъ.

Фортепьяно.

Ой колись була роскішъ, воля,
А теперенька неволенька.
Та болить серце й головонька,
Бо чужа, дальня сторононька.
Та туманъ полемъ полягае,
Батько сина виганяе:
„Иди, синку, прічъ відъ мене,
Черезъ тебе сварка въ мене;
Не такъ сварка, якъ та спірка,
Не такъ спірка, якъ та лайка,
Не такъ лайка, якъ та бійка.
Та нехай тебе орда займе,
Орда займе, зарубае,
Въ сиру землю закопае,
Лопатами закидае.
„Та мене жъ, тату, орда знае,
Вона мене не рубае,
Рідним братомъ називае,
За дубовий стілъ сажае,
Пивомъ, медомъ наповае,
Сріблом, златомъ наділяе.“
Та туманъ поле покривае,
Мати сина завертае:
„Вернись, сину, додомоньку,
Змию тобі головоньку.
„Измий, мамо, сама собі,
Сама собі, дочці своій,
Дочці своій, коханочці—
А мині змиють дрібні дощі,
А росчешуть густі кущі,
А висушять буйні вітри,
А пригладить ліщинонька,
Кудрі завъе дівчинонька.“
Та туманъ поле покривае,
Дрібенъ дощикъ накрапае,
Сестри брата споряжають,
Въ доріженьку виряжають:
Старша сестра коня веде,
Середульша зброю несе,
Що найменьша брата пита:
„Коли, брате, въ гості ждати?“
„Піди, сестро, до Дунаю,
Візъми, сестро, піску зкраю,
Та посій піску на камені:
Коли пісокъ той изийде,
Тоді братікъ въ гості прийде!“
Нема дощу, нема зходу,
Нема брата изъ походу!

11.

СОКІЛЪ ЗЪ ОРЛОМЪ КУПАЕТЦЯ.

Не скоро.

Голосъ.

Со-кілъ зъ ор - - ломъ, со кілъ зъ ор - ломъ ку -

Фортепьяно.

па - - е - - тця, со-кілъ ор - ла пи - - та - е - тця.

Сокілъ зъ орломъ купаетця,
Сокілъ орла питаетця:
„Чи бувъ орле на Дунаі,
Чи чувъ орле про Михайла ?
-Не такъ я чувъ, якъ самъ бачивъ:
Ишли Ляхи на три шляхи,
А татари на чотири,
Козаченьки поле вкрили.
А въ тімъ війську козацькому
Їхавъ возокъ та й покритий
Червоною китайкою,
Заслугою козацькою.
А въ тімъ возку було тіло
Порублене почорніле.
За тимъ возкомъ кінъ лицарскій,
Веде коня хлопъ козацький,
Держить въ руці єпісъ довгенький,
А у другій мечъ ясненький
А изъ меча и кровъ тече..
По Михайлу мати плаче.-
-Не плачъ, мати, не журися,
Бо вже твій синъ оженився,
Узявъ собі панняночку
Въ сирій землі - земляночку.-

12.
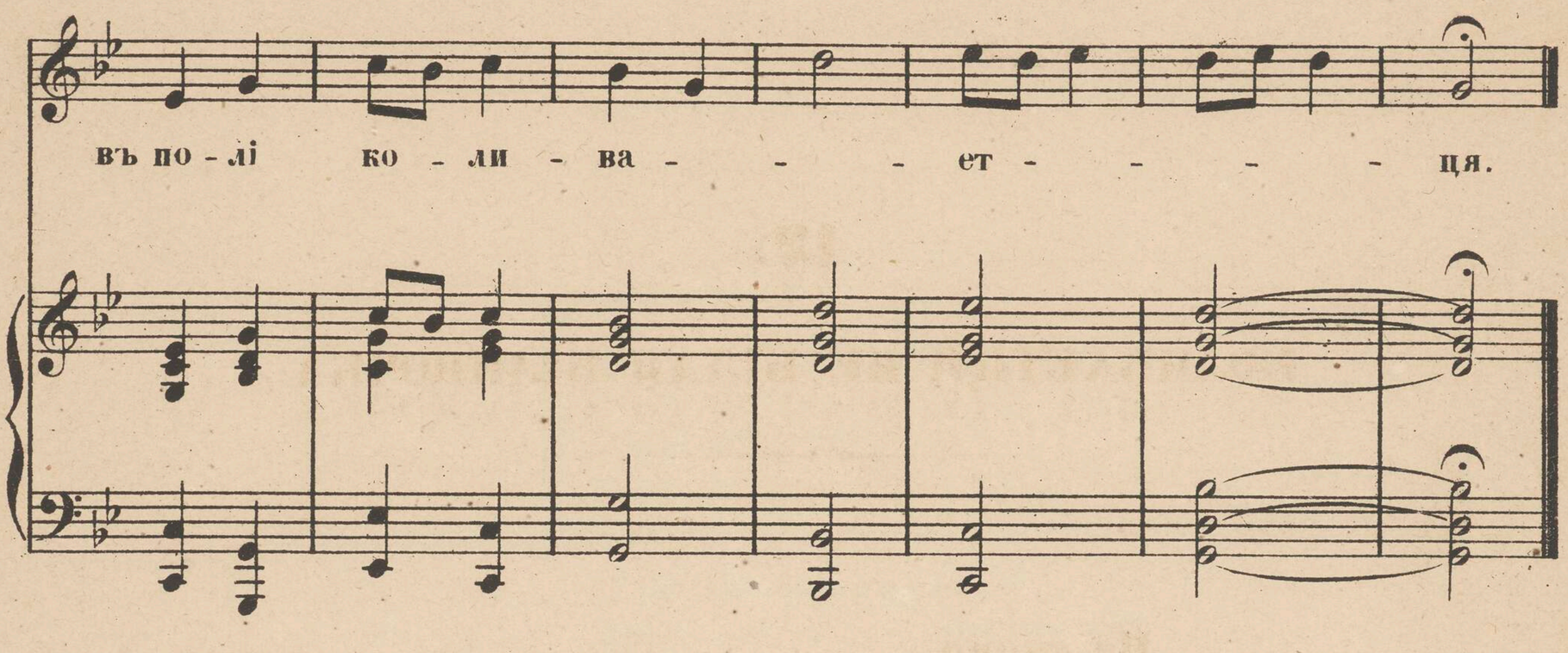
КОЛИВАЕТЦЯ НЕ БІЛАЯ БІЛИНОЧКА.

Не скоро.

Голосъ.

Ко - - - - ли - ва - - - - ет - ця, да гей не бі - ла - я бі - ли - - ноч - ка

Фортепьяно.

Не білая білиночка въ полі коливаетця -
Козаченько на воронимъ коні пъянъ шатаетця,
За тісови ворітечка захиляетця.
Ой ви двери тісовоі, не сами жъ ви изросли,
Становило васъ, робило два плотнички;
Ой ви, кудрі шовковиі, не сами жъ ви повились,
Завивала васъ рідная мати темной ніченьки,
Не згасаючи воску ярого ясной свіченьки...

13.

ОЙ ПО ГОРІ, ПО ГОРІ.

Не скоро.

Голосъ.

Фортепьяно.

Ой по го - рі, по го - - рі,

ой по го - рі, по го - рі вів-чаръ вів ці га - ня - е.

Ой по горі, по горі
Вівчаръ вівці ганяе.
Вівчаръ вівці ганяе
На молодцівъ гукае:
Гей молодці, молодці
Накажіте дівочці,
Що въ червоний плахотці-
Нехай мене́ та не жде,
Та за иншого иде,
Бо я вівчаръ убогий-
Сімсотъ овецъ у полі,
А щежъ тиі не въ ліку,
Що тисяча дойняку,
А дрібьязку якъ піску.
Дівка цее зачула,
Изъ улиці махнула.
Якъ прибігла до двора,-
Болить дуже голова,
Якъ прибігла до воротъ,
Болить кріпко ще й живітъ,
Якъ прибігла до дому,
Такъ и впала додолу.
-Ой матінко, матінко,
Що ми будемъ робити,
Не хочуть насъ любити.
-Бижи, доню, до гаю,
Шукай зілля розмаю.
-Я розмаю не знаю,
Хиба кого спитаю.
Не добігла до гаю,
Знайшла кущікъ розмаю;
Викопала кореня
Зъ підъ білого каменя;
Накришила въ черепокъ,
Поставила на жарокъ:
Кипи, кипи, коренецъ,
Прибудь, прибудь молодецъ.
Ставъ коренецъ кипіти,
Ставъ миленькій летіти.
-Ой чого жъ ти прилетівъ,
Ти жъ бувъ мене не зхотівъ.
-Якъ же мині не літать,
Коли вміешъ чаровать.
-Тількижъ мої й чароньки,
Що очиці кареньки.-

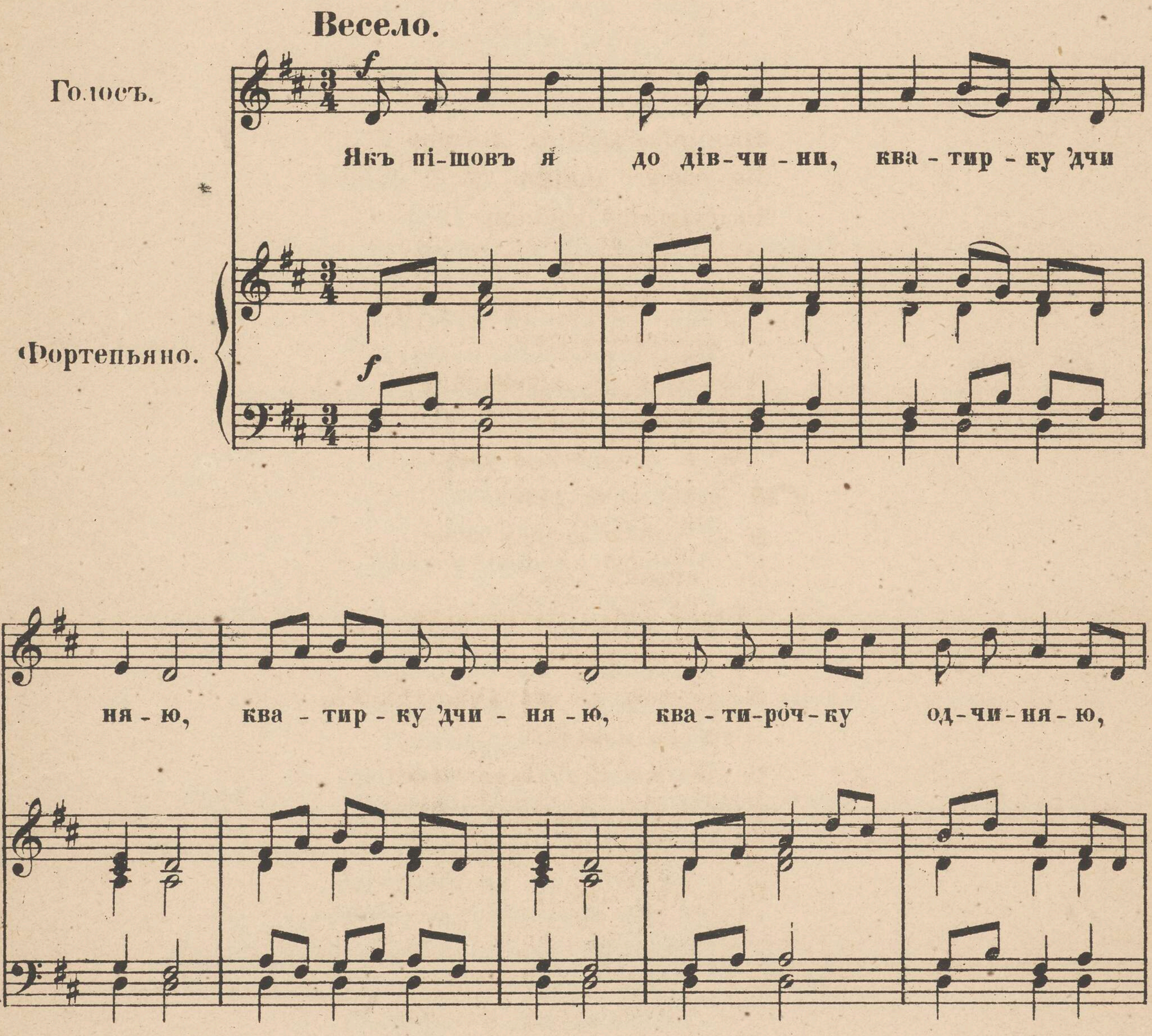
14.
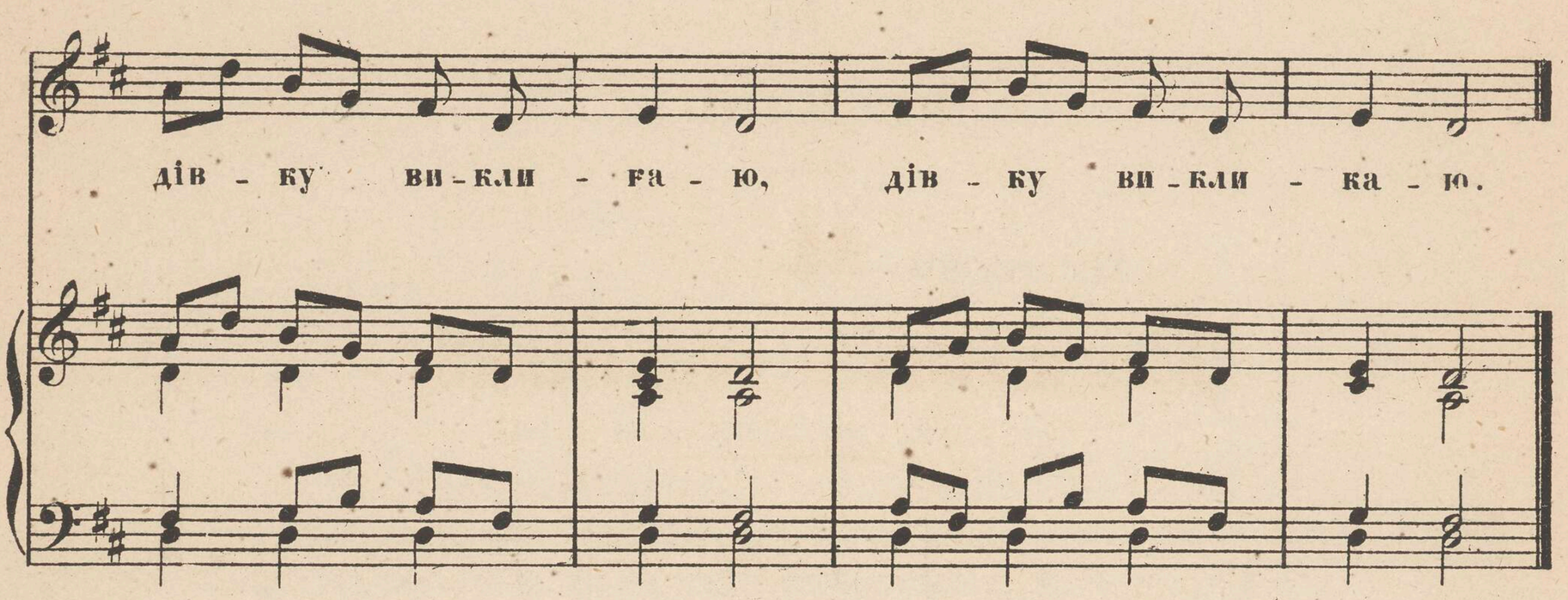
ЯКЪ ПІШОВЪ Я ДО ДІВЧИНИ.

Весело.

Голосъ.

Фортепьяно.

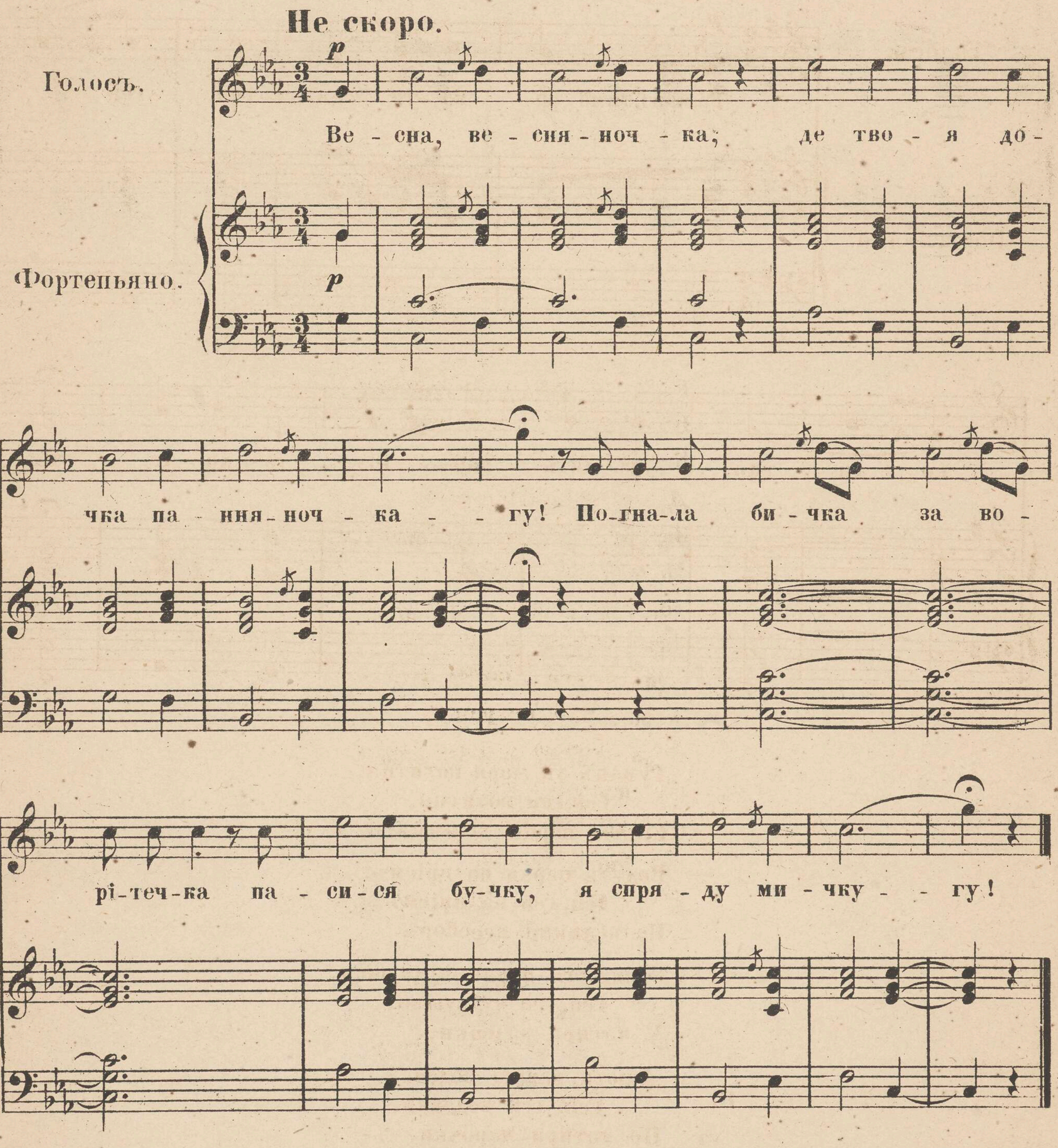

Якъ пішовъ я до дівчини
Квартирку 'дчиняю, (2)
Квартирочку одчиняю
Дівку викликаю.
Вийди, вийди, дівчинонько,
Зъ рубленої хати;
Порадь мене, дівчинонько,
Якъ рідная мати
-Ой я тебе, козаченьку,
И ражу й не ражу.
Я зъ тобою вечоръ стою-
На иншого важу
-Бодай тебе, дівчинонько,
Зъ такою радою.
Я до тебе зъ щирымъ серцемъ,
А ти зъ израдою
Бодай же ти, дівчинонько,
Тоді заміжъ вийшла,
Якъ у полі, при дорозі
Рута яра зійшла.

15.

ВЕСНЯНКА.

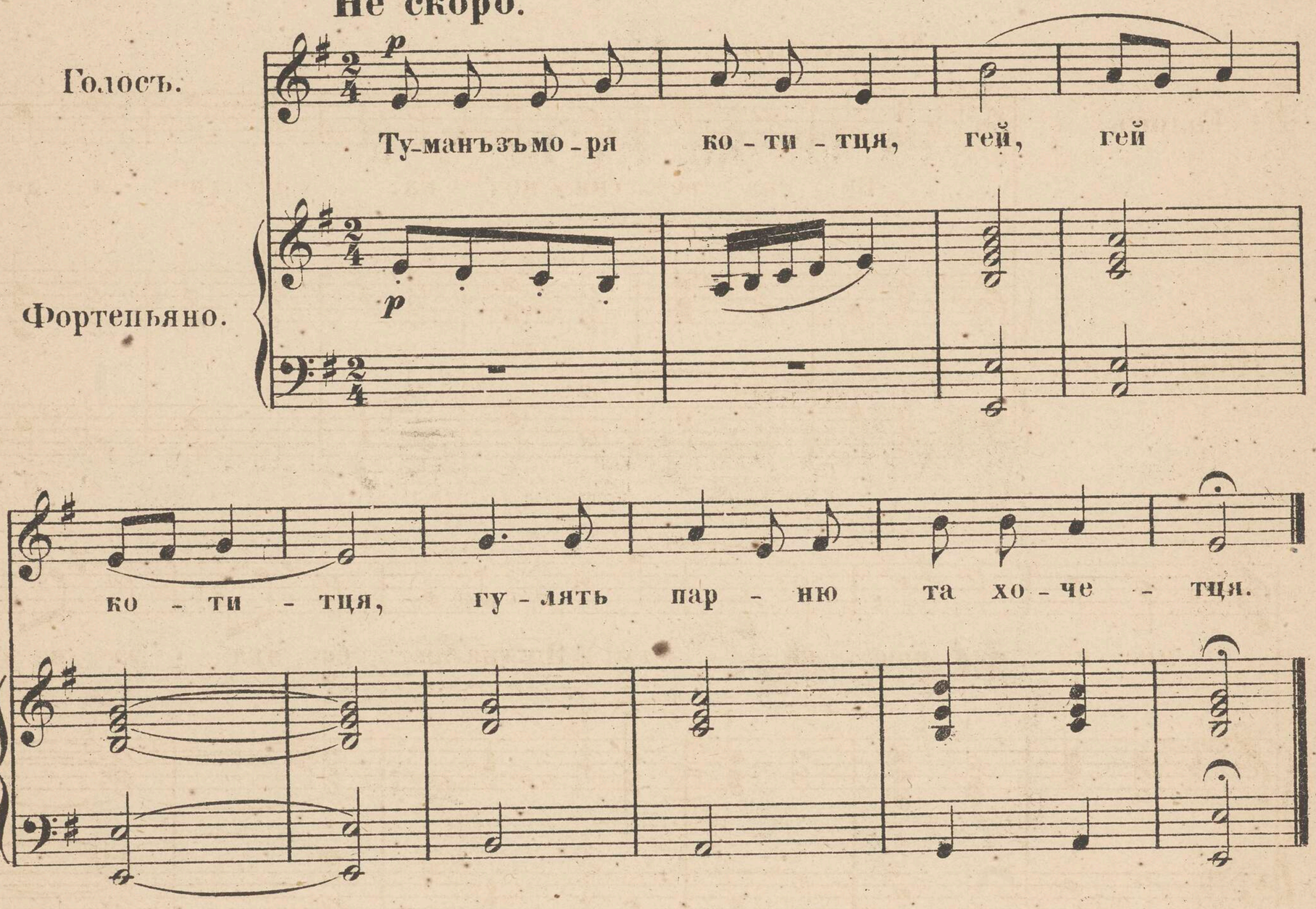

Весна, весняночка,
Де твоя дочка панняночка?
-Погнала бичка за воротечка:
Пасися, бичку, я спряду мичку.

16.

ТУМАНЪ ЗЪ МОРЯ КОТИТЦЯ.

Не скоро.

Туманъ зъ моря котитця,
Гей, гей котитця,
Гулять парню хочетця.

Ведуть парня на пріемъ,
Гей, гей на пріемъ,
На великий переборъ.

Стрижуть парню кудрушки,
Гей, гей кудрушки,
У чотири рядочки.
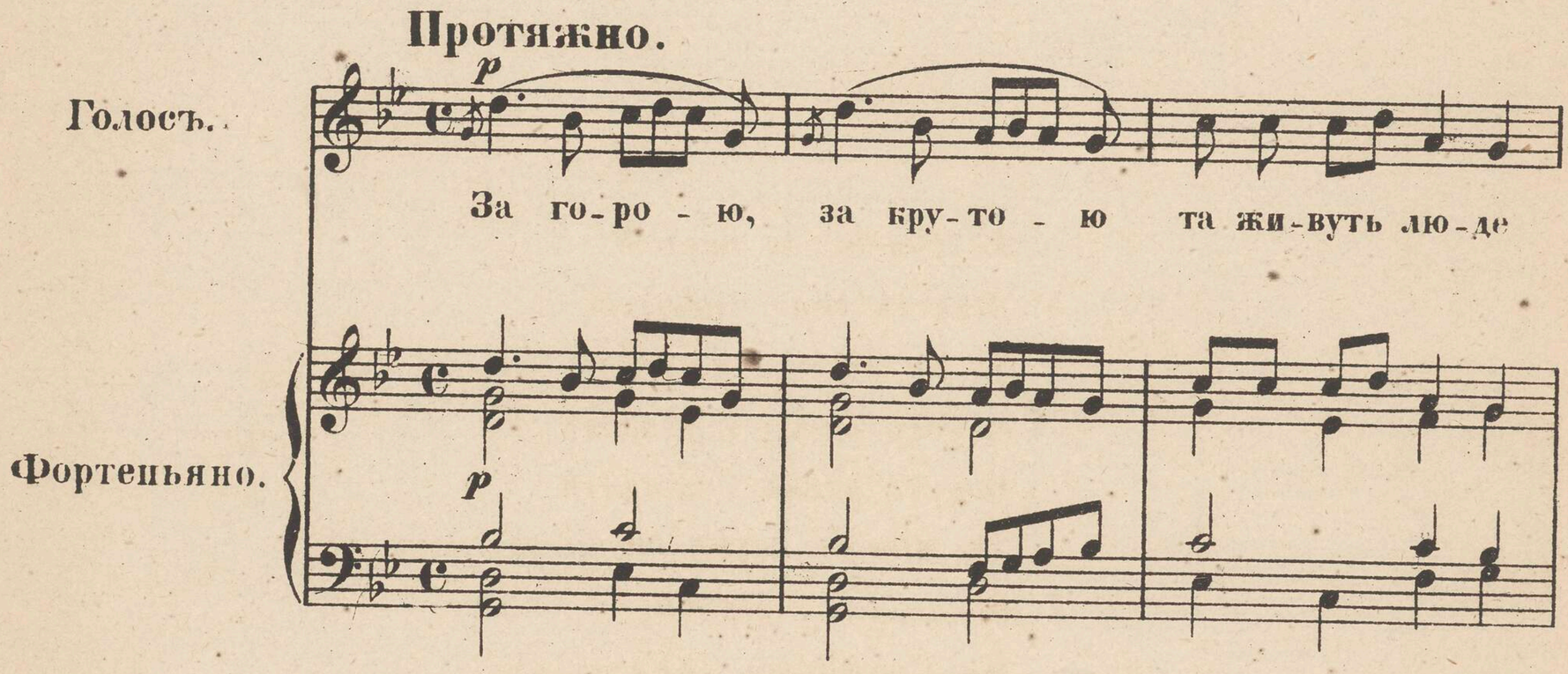
Дають парню водочки,
Гей, гей водочки,
По чотири чарочки.

Парень водочки не пье,
Гей, гей та не пье,
Чарки въ руки не бере..
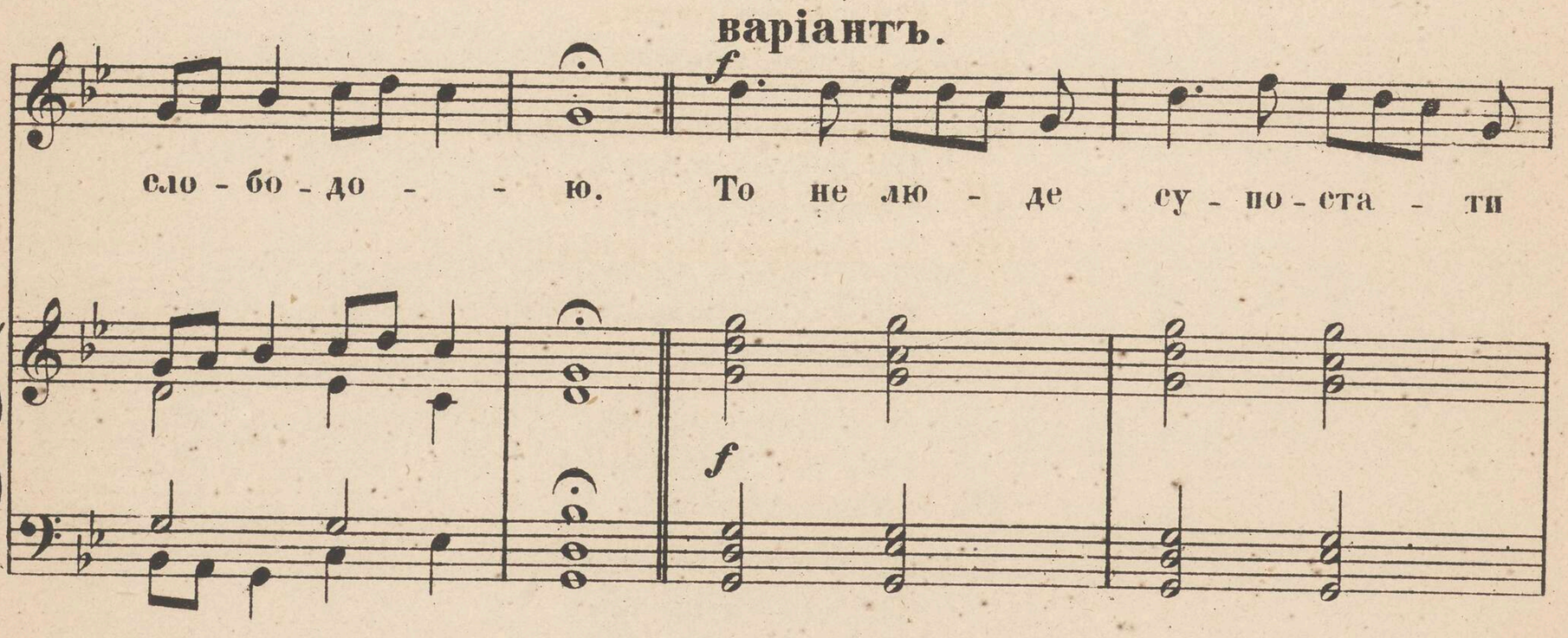
17.
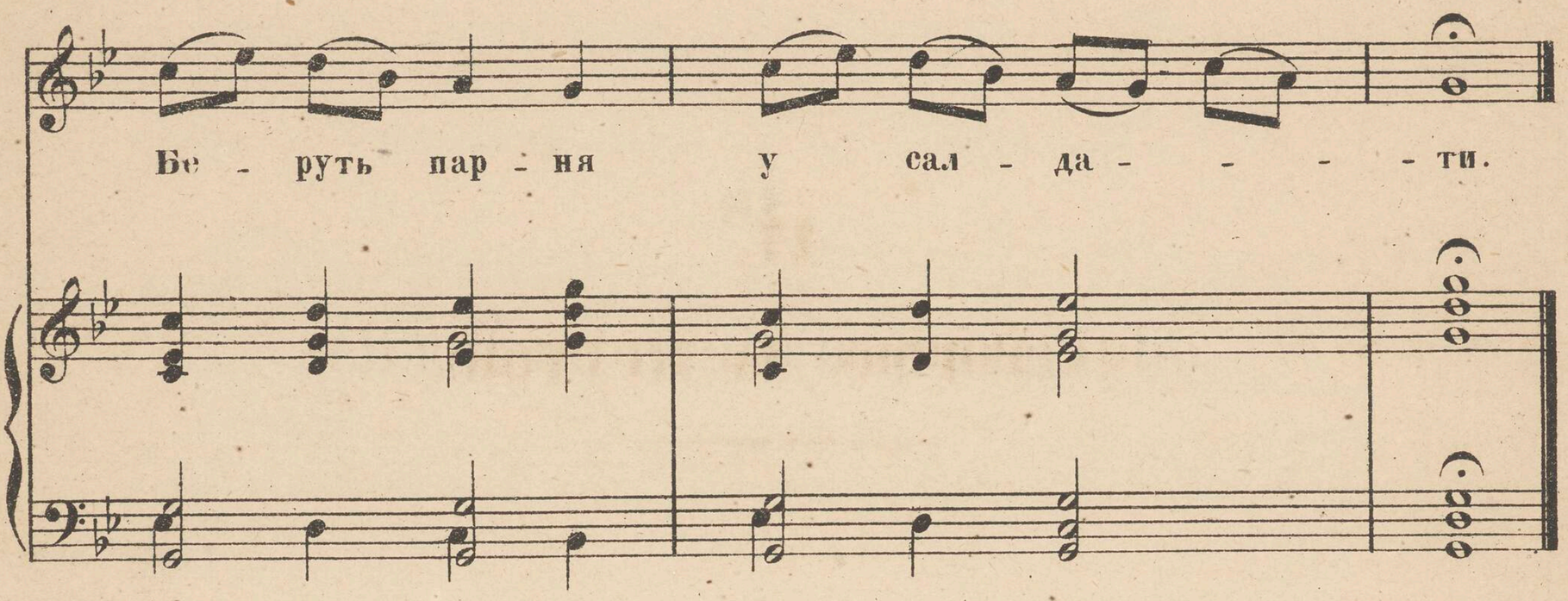
ЗА ГОРОЮ, ЗА КРУТОЮ.

Протяжно.

варіантъ.
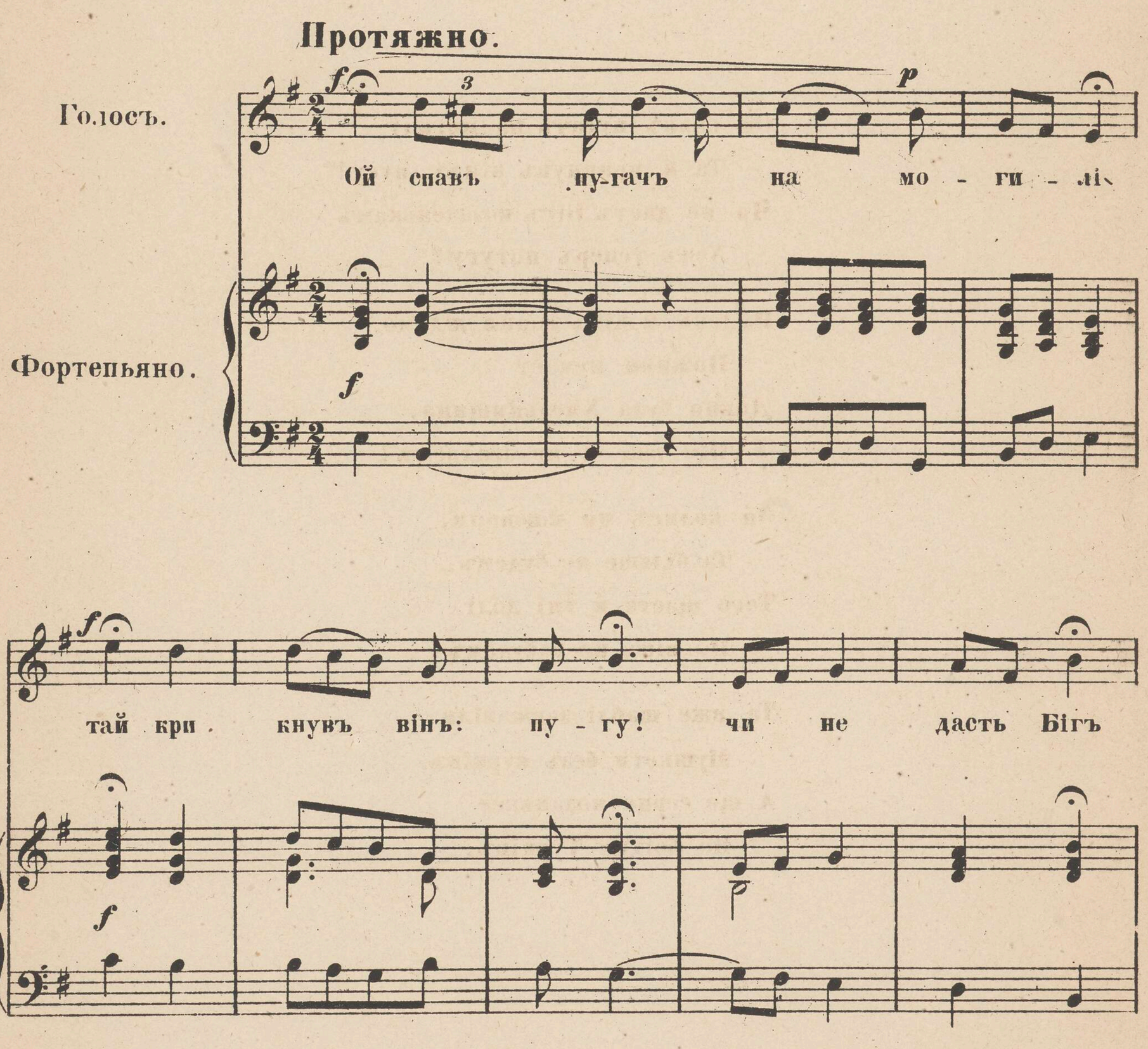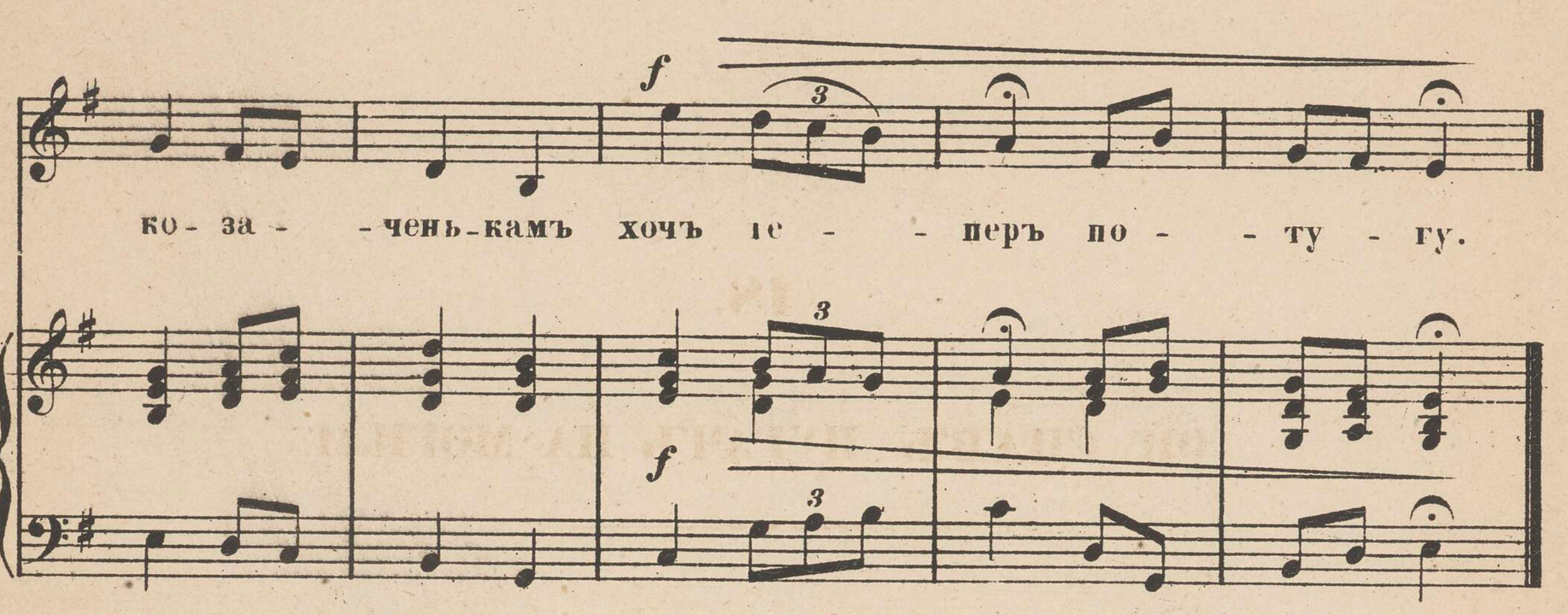

За горою, за крутою
Живуть люде слободою.
То не люде-супостати,
Беруть парня у салдати.
Беруть парня у салдати
Та нікому парня оплакати,
Оплакати, отужити,
Въ доріженьку випровадити.
Де взялася дівка Галя
Оплакала Йвана парня.
Оплакала, отужила,
Въ доріженьку випровадила.
-Не плачъ Галю, не журися,
Ще я молодъ не женився...

18.

ОЙ СПАВЪ ПУГАЧЪ НА МОГИЛІ.

Ой спавъ пугачъ на могилі,
Та й крикнувъ вінъ: „пугу!“
Чи не дастъ Бігъ козаченькамъ
Хочъ теперъ потугу?

И день, и нічъ вонни ждемо,
Поживи немае;
Давно була Хмельнищина,
Що вже й не згадаемъ!
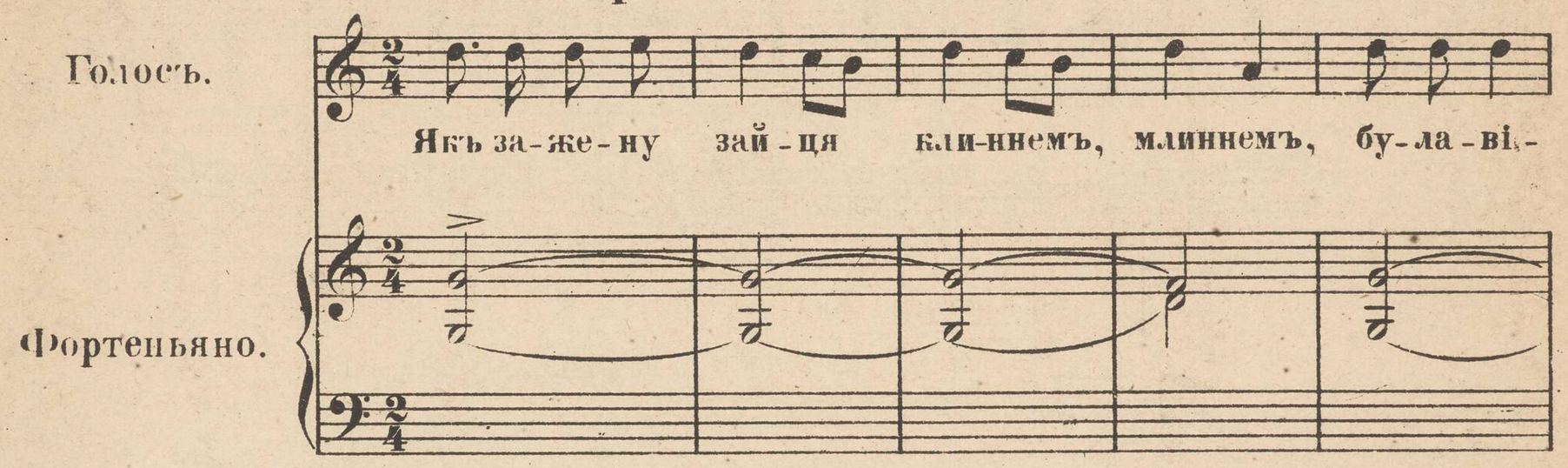
Ой колисъ ми воювали,
Та більше не будемъ;
Того щастя й тпі долі
По-вікъ не забудемъ!

Та вже шаблі заржавіли,
Мушкети безъ курківъ,
А ще серце козацькее
Не боітця Турківъ.

19.

ВЕСНЯНКА.
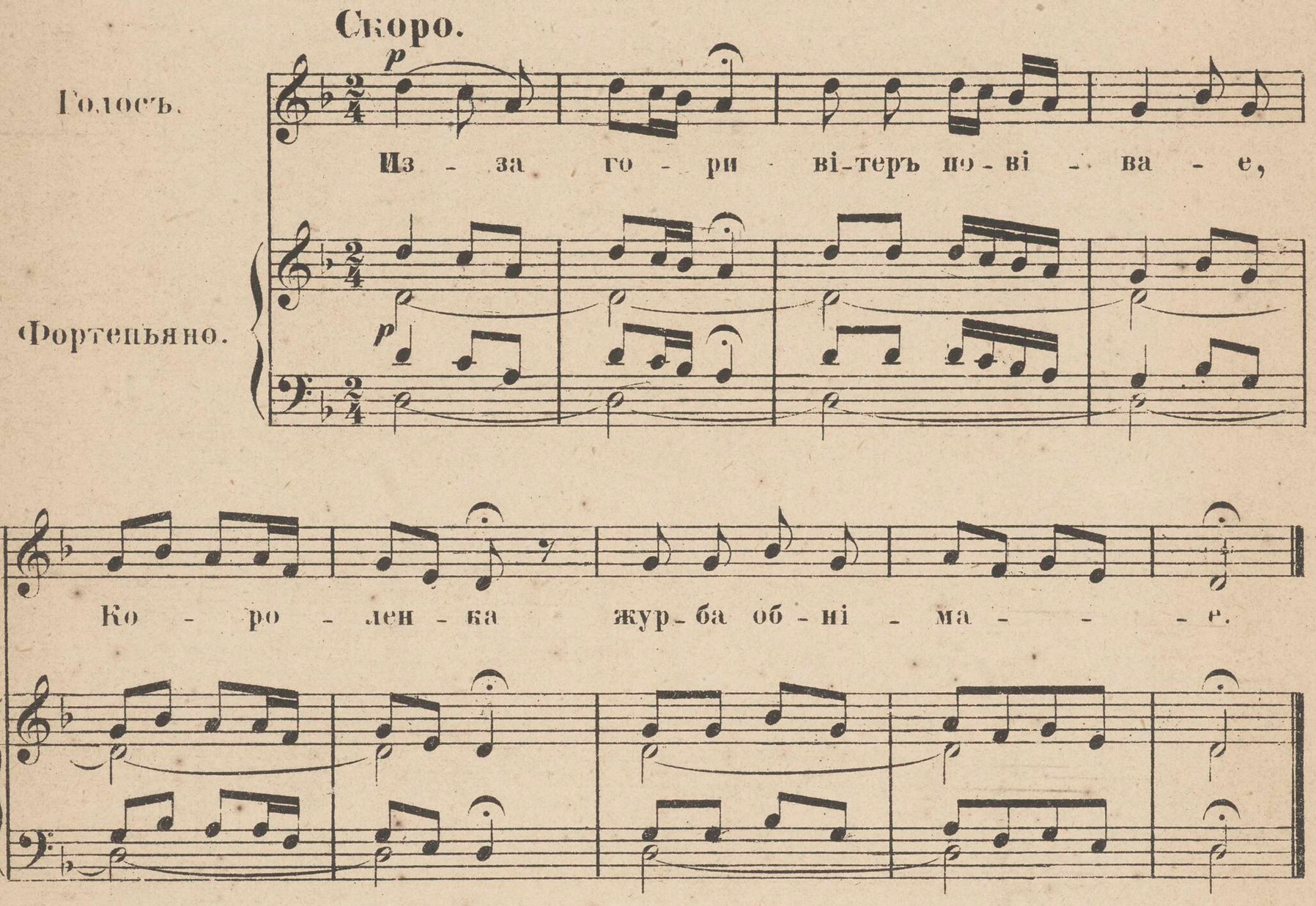
Очень скоро.

Якъ зажену зайця
Клиннемъ млиннемъ,
Булавіннечкомъ,
Куди схочъ перескочъ, да не вискочишъ!
Зайчику сіренькій, зайчику біленькій.

20.

ИЗЗА ГОРИ ВІТЕРЪ ПОВІВАЕ.

Изза гори вітеръ повівае,
Короленка журба обнімае.
Въ Короленка та жінки немае,
Въ Короленка дочка Катерина.-
Вона ёму лиха наробила,
Ивася сина породила;
Въ китаечку ёго исповила,
Шпилечками ёго зашпилила,
Та въ криниці взяла затопила,
Шипшиною ёго пристромила,
Буйнимъ вітромъ та-й пригородила.
„Повій, вітре, зъ глибокого яру,
Та нажени чорненькую хмару,
Та спусти дощікъ дрібнесенький,
Та залий стежки й дорожечки,
Щобъ туди люде не ходили,
Изъ криниці води не носили,
Ивася та й не розбудили,
И батеньку та й не доложили.

BIBLIOTEKA CZARTORYSKICH XX

III/2110

40117
III
20073.
52

СБОРНИКЪ

Украи[illegible]сенъ

СОБСТВЕННОСТЬ ИЗДАТЕЛЯ

ЦѢНА: 75 k.

BIBLIOTEKA XX. CZARTORYSKICH

С. ПЕТЕРБУРГЪ У А. ЧЕРКЕСОВА.

НА НЕВСКОМЪ ПРОСПЕКТѢ № 54.

ВЫПУСКЪ 1.

1870.